

Het grootste verdriet.....

Bij ieder afscheid is verdriet. Het besef dat je iemand nooit meer zal zien doet pijn. Het afscheid, het loslaten, het is niet onder woorden te brengen. Soms wordt een intense pijn gevoeld alsof je verscheurd wordt. Ook gevoelens van opluchting, vooral na een ziekteperiode, komen voor naast verdriet. Zelfs als je afscheid neemt van een ouder die wel 97 jaar is geworden is er naast berusting verdriet. Je bent toch wees vanaf dat moment. Door de tranen heen hoor je dan; "het is goed zo, ze heeft haar leven geleefd". Hoe anders is het wanneer je afscheid moet nemen van je kind. Een kind wat nog een heel leven voor zich zou moeten hebben. Vaak wordt gezegd dat dit het ergste verdriet is. Ook aan mij wordt wel eens gevraagd of het niet moeilijk is om altijd met verdrietige mensen om te gaan. Vaak komt daar achteraan; 'Het moeilijkste is het als een kind overlijdt hè'. Ik kom in zoveel verdrietige situaties terecht, maar ik kan niet bepalen welk verdriet het grootst is. Het is inderdaad afschuwelijk wanneer een baby of jong kind overlijdt. Groot verdriet om een klein leventje. Ik heb een aantal keren een mandje met een baby weggedragen terwijl de ouders achterbleven. Nou dan lopen er ook tranen over mijn wangen. Maar ook wanneer een gezin met nog jonge kinderen een vader of moeder verliest is het schrijnend. Zelf heb ik ook kinderen en dan komt het wel even heel dichtbij. Dan voel je de pijn. Kort geleden verloor een jonge jongen zijn moeder, veel te vroeg, na een ziekbed. Broers of zusters had hij niet. Met zijn vader was praktisch geen contact. Alleen op de wereld, te vroeg. Gelukkig wel fantastische burens die er voor hem zijn, maar toch..... Bij de uitvaart een aula vol jongeren, vol verdriet, veel verdriet. Wat is nou het grootste verdriet? Een dochter net zwanger van haar eerste kindje en dan het bericht dat haar moeder zal overlijden. Samen met haar moeder heeft ze nog wat babyspulletjes kunnen kopen, maar de geboorte zal haar moeder niet meemaken. Een echtpaar, na jaren eindelijk zwanger en dan, nog voor de geboorte, overlijdt de man plotseling. Alle blijdschap om het kindje wat zo gewenst was door dit paar, werd overwoekerd door ongeloof en verdriet. In sommige families overlijden meerdere geliefden kort na elkaar, teveel verdriet in één jaar. Na een moeilijke periode vond een vriendin eindelijk de liefde van haar levenen veel te snel moest ze hem door de dood weer verliezen. Zo onrechtvaardig. Een oude man licht dementerend, geen kinderen, geen familie meer, begrijpt maar niet waar zijn (overleden) vrouw nu is. Zo verdrietig. Of kinderen die hun aan alcohol verslaafde vader na jaren weer terugvinden terwijl hij zwervend en stervend is en de verloren jaren niet meer ingehaald kunnen worden. Zo triest. Intens verdriet is er wanneer een dierbare door geweld of zelfdoding om het leven komt. Een kind wat een jarenlange strijd tegen kanker heeft overwonnen, maar tien jaar later toch weer door kanker wordt getroffen en binnen enkele weken overlijdt. Waarom? Waarom moet de ene mens zoveel meer verdriet verwerken dan een ander? Wat is het grootste verdriet? Ik weet het niet.